

Adresseliste

Trondheim, 19.08.2020

Deres ref.:
[Deres ref.]

Vår ref. (bes oppgitt ved svar):
2020/10180

Saksbehandler:
Kjell Vidar Seljevoll

Avgjørelse av klagesak - avslag på søknad om tillatelse til skadefelling av ulv i deler av Rendalen kommune av 12. juli 2020

Miljødirektoratet opprettholder Fylkesmannen i Innlandet sitt vedtak om avslag på søknad om tillatelse til skadefelling av ulv i deler av Rendalen kommune, datert 12. juli 2020. Direktoratet finner at Fylkesmannen sin behandling av saken er i tråd med gjeldende regelverk, og at det ikke er noe grunnlag for å endre vedtaket. Deres klage tas ikke til følge.

Vi viser til klage datert 15. juli 2020 fra Hedmark Bondelag og klage datert 17. juli 2020 fra Naturbruksalliansen, på Fylkesmannen i Innlandet sitt vedtak av 12. juli om avslag på søknad om felling av ulv i deler av Rendalen kommune.

Fylkesmannen i Innlandet har behandlet klagen fra Hedmark Bondelag og oversendt klagesaken til direktoratet for endelig avgjørelse i brev 17. juli 2020. Klagen fra Naturbruksalliansen er ettersendt fra Fylkesmannen i e-post 28. juli 2020.

Bakgrunn for saken

På kvelden den 10. juli ble det meldt om gjenfunn av en kalv med skader, som var forenelige med skade fra ulv. Kalven ble undersøkt av veterinær som fastslo at skadene var alvorlige. Statens Naturoppsyn (SNO) bekreftet den 11. juli at skadene som var påført kalven var forårsaket av ulv. Kalven ble avlivet. Etter at SNO fastslo at det var ulv som var skadegjører søkte dyreeier Tollef Lau om tillatelse til skadefelling av ulv.

Den aktuelle skaden er registrert i et område med revirhevdende ulv. Ulv fra Deisjø-reviret er registrert å benytte det aktuelle området jf. rapport nr. 1 2020, fra Rovdata, SLU, Viltskadecenter og HINN, om Bestandsovervåkning av ulv vinteren 2019-2020.

Fylkesmannen i Innlandet avsto søknaden om skadefelling av ulv i det aktuelle området, i brev 12. juli 2020.

Klagene

Hedmark Bondelag har i brev 15. juli 2020 klaget på Fylkesmannen i Innlandet sitt vedtaket om avslag på søknad om felling av ulv og mener at;

- Det er dokumentert at den aktuelle ulven har angrepet storfe i beiteprioritert område, nord for ulvesona slik den er definert av Stortinget.
- Området har stor betydning som beitemark - det utgjør beitegrunnlag for Tollef Laus besetning. Området Deisjøreviret befinner seg i, benyttes av ytterligere fem beitebrukere, og er en nøkkel i ammekuholdet for fire brukere, og en viktig ressurs for to mjølkeprodusenter. En uformell kartlegging viser at 400 dyr beiter i området per i dag, men området kan tåle langt flere beitedyr. Bondelaget stiller seg uforstående til at Fylkesmannen *ikke* definerer området som et viktig beiteområde, all den tid det ligger i beiteprioritert område.
- Skadens omfang er betydelig, da den skadde kalven måtte avlives. Det har vært gjentatte tilfeller der ulven har jagd krøtterflokkene og skadet dyr. Bondelaget er også kjent med at en annen beitebruker savner en kalv i et område der den aktuelle ulven er observert på et viltkamera.
- Ulven har en aggressiv atferd overfor storfe, og har tidligere herjet i reinsdyrflokker, både i Elgå og i Rendalen. I reviret der man anser at den nå har etablert seg, er det drøyt 400 storfe på beite. Det er helt klart at skadepotensialet er betydelig. Man kan sette i verk forebyggende tiltak hos enkeltbrukere, men det er stor sannsynlighet for at denne ulven vil gå videre til neste besetning.
- Bondelaget kan ikke se at det foreligger noe hjemmelsgrunnlag for spesielt vern av enkeltindivider av ulv ut fra genetisk status.

Naturbruksalliansen (NBA), har i brev 17. juli 2020, klaget på Fylkesmannen i Innlandet sitt vedtak om avslag på søknad om felling av ulv og mener at;

- De store rovdyra som ulv og bjørn forvaltes i økende grad i de områdene hvor beitedyra skal ha prioritet, og skal kunne beite fritt og trygt. Dette utvider i praksis rovviltsonene på bekostning av beitedyra. Aktivitet av fredet rovvilt i beiteprioritert område, er et brudd på rovviltforliket. Stortingets rovviltforlik framhever viktigheten av å gjennomføre en streng soneforvaltning. NBA kan ikke se at Fylkesmannen i Innlandet oppfyller rovviltforliket med sitt avslag på skadefellingssøknaden.
- Sauebønder i eller inntil ulvesona har ved flere anledninger blitt oppfordret til å starte med storfe grunnet rovdyra. De tapene og uroen i beiteområdet til storfe som ulven representerer i dette tilfellet, viser at dette ikke er noen løsning i områder hvor ulven oppholder seg mere eller mindre permanent.
- Terskelen for å ta ut ulv som viser unormalt stor aggressivitet mot husdyr bør være særskilt lav i beiteprioritert område. NBA forventer at ulv som er en direkte trussel mot beitedyra i beiteprioritert område tas ut eller flyttes umiddelbart av hensyn til dyrevelferden hos beitedyra og belastningen dette medfører for beitebrukeren.
- Elgå-ulven har radioklave. Vi ber derfor om at SNO varsler beitebrukeren om hvor ulven oppholder seg og når den nærmer seg beitedyra, slik at beitedyras sikkerhet kan ivaretas gjennom intensivert ettersyn i området, inntil en får fjernet trusselen som denne ulven representerer.

Direktoratet viser ellers til klagen i sin helhet.

Fylkesmannen sin behandling av klagen

Fylkesmannen i Innlandet har vurdert klagen fra Hedmark Bondelag i brev datert 17. juli 2020. Der Fylkesmannen skriver følgende;

" Fylkesmannen viser til vedtaksbrevet, og anser at de fleste av momentene i klagen er omhandlet der.

Bondelaget angir at området er å anse som beiteprioritert område. Fylkesmannen mener dette ikke er helt korrekt. I forvaltningsplanen for rovvilt i Hedmark er fylket inndelt i to ulike

forvaltningsområder. Det aktuelle området ligger innenfor blått område, som både rommer områder som er viktige for å oppnå bestandsmålene for rovvilt og viktige beiteområder. I tillegg vises i forvaltningsplanen den del av den nasjonalt vedtatte sonen for ynglende ulv som ligger i Hedmark. I den del av blå sone som ligger utenfor ulvesona er det først og fremst hensynet til bjørn, jerv og gaupe som skal vektlegges. I henhold til forvaltningsplanen er prioriterte beiteområder markert som grønn sone. I tillegg framkommer det at markerte beiteområder som ligger i blå sone, jf kart i vedlegg side 30, skal forvaltes som prioriterte beiteområder. Det aktuelle skadeområdet er ikke avmerket som et slikt beiteområde. Dette betyr imidlertid ikke at det ikke er en viktig del av driftsgrunnlaget for Lau sin besetning, og for de andre beitebrukerne innenfor Deisjø-reviret.

Bondelaget angir at skaden må anses som omfattende. En kalv er dokumentert tapt til ulv, i tillegg har en kalv skader der skadeårsak ikke er fastslått. Fylkesmannen er i tillegg kjent med at det var en ny uro-situasjon i den delen av besetningen som går på vestsida av Storsjøen. En kalv ble da gjenfunnet medtatt, og med tegn på å være sprengt. Endelig årsaksforhold er i dette tilfellet ikke klarlagt. Det har over noen uker vært flere tilfeller med stor uro i besetningen, og mye ekstra tilsyn og merarbeid som følge av dette. Mange av de voksne dyrene har radiobjeller. Siden hannen i reviret er radiomerket har det vært mulig å fastslå at denne ulven ved flere tilfeller har oppholdt seg nær, eller passert i nærheten av, storfe-besetningen. De gjentakende uro-situasjonene er i seg selv en belastning selv der det ikke skjer fysiske skader. Dette er forhold som er tatt med i vurderingene forut for Fylkesmannens avslag.

Det skjer med ujevne mellomrom at ulv skader eller dreper storfe. Tallgrunnlaget er ganske tynt, men det kan virke som enkelte flokker/par er noe mer tilbøyelige til å ta storfe enn andre flokker/par. Fylkesmannen mener at de kjente skadesituasjonene så langt ikke gir grunnlag for å mene at Deisjø-paret utmerker seg spesielt som mer aggressive mot storfe enn andre ulver.

Det angis i klagen at i reviret der man anser at det nå har etablert seg, er det drøyt 400 storfe på beite, og at det er helt klart at skadepotensialet er betydelig. Fylkesmannen har i sin vurdering lagt til grunn at det er flere storfe-besetninger på beite i reviret til Deisjø-paret, og ser ikke at dette er nye, avgjørende opplysninger. Det er for øvrig et faktum at flere av disse har sine beiteområder innenfor ulvesona.

Hannen i Deisjø-reviret er en finsk-russisk innvandrer. Bondelaget kan ikke se at det foreligger noe hjemmelsgrunnlag for spesielt vern av enkeltindivider av ulv ut fra genetisk status. Fylkesmannen har i vurderingen av søknaden vist til avtalen mellom norske og svenske myndigheter om felles retningslinjer for forvaltning av genetisk verdifulle individer i den skandinaviske ulvepopulasjonen, der det framgår at de ulver som er definert som genetisk verdifulle så langt mulig skal unntas fra skadefelling og lisensfelling. Ut over hensynet til et genetisk viktig individ har Fylkesmannen også redegjort for at skadefelling i dette området vil innebære felling av et eller begge de to revirmarkerende dyra i et revir som har sin hovedutbredelse innenfor ulvesona. Basert på revirets utbredelse, og at det er uavklart om det er valper i reviret, ville det med de gitte fakta i saken ligget an til et avslag på søknad om skadefelling, også om det ikke hadde vært et genetisk viktig individ i reviret."

Fylkesmannen konkluderer med at de ikke kan se at det i klagen er fremkommet nye momenter som gir grunnlag for å omgjøre vedtaket, og opprettholder vedtaket av 12. juli 2020. Klagen oversendes Miljødirektoratet for endelig avgjørelse.

Videre har Fylkesmannen i Innlandet 28. juli oversendt klage fra Naturbruksalliansen, med følgende vurdering;

"Fylkesmannen viser til vår e-post av 17.7. med oversendelse av klage fra Hedmark Bondelag på avslag på søknad om skadefelling av ulv i deler av Rendalen kommune.

Vedlagt ligger klage fra Naturbruksalliansen på det samme vedtaket. Fylkesmannen vurderer at klagens momenter i stor grad samsvarer med klagen fra Hedmark Bondelag. Når det gjelder punktet som gjelder varsling av hvor det radiomerkede dyret befinner seg, så er dette data som Miljødirektoratet har eierskap til, og Fylkesmannen går derfor ikke inn i problemstillingene rundt dette."

Det vises ellers i sin helhet til fylkesmannens vedtak og brev om oversendelse av klage til direktoratet.

Lovgrunnlaget

Lov 19. juni 2009 nr. 100 om forvaltning av naturens mangfold (naturmangfoldloven) og forskrift 18. mars 2005 nr. 242 om forvaltning av rovvilt (rovviltforskriften) danner den juridiske rammen for Miljødirektoratet sitt vedtak i saken.

Naturmangfoldlovens formålsbestemmelse (§ 1) lyder:

«Lovens formål er at naturen med dens biologiske, landskapsmessige og geologiske mangfold og økologiske prosesser tas vare på ved bærekraftig bruk og vern, også slik at den gir grunnlag for menneskenes virksomhet, kultur, helse og trivsel, nå og i fremtiden, også som grunnlag for samisk kultur.»

Det vises til naturmangfoldloven § 18 første ledd b), som lyder:

Kongen kan ved forskrift eller ved enkeltvedtak tillate uttak av vilt og lakse- og innlandsfisk (...) b) for å avverge skade på avling, husdyr, tamrein, skog, fisk, vann eller annen eiendom. Vedtak etter første ledd bokstav a til f kan bare treffes hvis uttaket ikke truer bestandens overlevelse og formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte.

Rovviltforskriften § 1 (Formål):

Formålet med denne forskrift er å sikre en bærekraftig forvaltning av gaupe, jerv, bjørn, ulv og kongeørn. Innenfor en slik ramme skal forvaltningen også ivareta hensyn til næringsutøvelse og andre samfunnsinteresser. Forvaltningen skal være differensiert slik at hensynet til ulike interesser vektlegges forskjellig i ulike områder og for de ulike rovviltarter.

Forskriften skal sikre en forvaltning som vektlegger forutsigbarhet og lokal medvirkning.

Rovviltforskriften § 3 (Nasjonale bestandsmål og bestandsovervåking):

I Norge skal det årlig være 65 ynglinger av gaupe, 39 ynglinger av jerv og 13 ynglinger av bjørn. Det skal være 4-6 årlige ynglinger av ulv. 3 av disse skal ha skjedd i revir som i sin helhet ligger i Norge. Ynglinger utenfor ulvesonen skal medregnes. Der en del av reviret ligger i Sverige skal en yngling medregnes med en faktor på 0,5.

(...)

Nasjonalt overvåkingsprogram for rovvilt skal gi data om status og utvikling i rovviltbestandene, herunder også beskrive det antall årlige ynglinger som er dokumentert i regionene. Metodikk, datagrunnlag og resultater skal være offentlig tilgjengelig.

Rovviltforskriften § 9 (Fylkesmannens myndighet til iverksetting av betinget skadefelling):

Fylkesmannen kan av eget tiltak eller etter søknad fatte vedtak om iverksetting av felling for å forhindre fremtidig skade innenfor rammen av kvote for betinget skadefelling gitt av

rovviltneemnden, jf. forskriften § 8, eller Miljødirektoratet, jf. § 13. Fylkesmannen kan delegere sin myndighet til iverksetting av slik felling til kommunen i særskilte tilfeller.

Ved vurdering av om det skal gis tillatelse til skadefelling skal det legges vekt på føringene i regional forvaltningsplan, jf. forskriften § 6. Felling kan bare gjennomføres dersom det ikke finnes annen tilfredsstillende løsning ut fra prinsippet om geografisk differensiert forvaltning. Det skal særlig tas hensyn til

- a) Områdets betydning som beitemark
- b) Skadenes omfang og utvikling
- c) Potensialet for fremtidige skader
- d) Muligheten for å gjennomføre forebyggende tiltak.

Felling skal være rettet mot bestemte individer. Vedtak om felling skal være begrenset til et bestemt område, tidsrom og antall dyr. Det kan knyttes nærmere vilkår til fellingstillatelsen, herunder at bestemte dyr kan være unntatt, at felling skal foretas av nærmere bestemte personer, samt metoder for felling. Det kan også gis bestemmelser om dekning av påløpte utgifter i forbindelse med felling. Felling og forsøk på felling i henhold til denne bestemmelsen gjennomføres uavhengig av grunneiers jaktrett, jf. viltloven § 35.

Politiske og forvaltningsmessige rammevilkår

Generelt om uttak av rovvilt

Naturmangfoldloven og Bernkonvensjonen setter de overordnede rammebetingelsene for uttak av rovvilt, og Stortinget har i rovviltforliket i 2011 presisert at norsk rovviltforvaltning skal skje innenfor rammen av disse bestemmelsene. Bernkonvensjonens artikkel 9 er sentral angående adgangen til uttak av rovvilt for å beskytte bestemte interesser. Bestemmelsen inneholder to generelle vilkår i tillegg til flere spesielle vilkår. For at det skal kunne gjøres unntak fra artiklene 6 og 7 og gis tillatelse til felling av rovvilt, må begge de generelle vilkårene være oppfylt samt ett av de spesielle vilkårene. Det første generelle vilkåret er at det ikke finnes noen annen tilfredsstillende løsning. Det andre generelle vilkåret er at unntaket ikke vil være skadelig for bestandens overlevelse. De mest aktuelle vilkårene i vurdering om uttak av rovvilt er at unntaket skal avverge alvorlig skade på blant annet husdyr og tamrein, eller at det er av hensyn til allmenne helse og sikkerhetshensyn, luftsikkerhet eller andre overordnede samfunnsinteresser.

Bestemmelsen er gjennomført i naturmangfoldloven § 18, som slår fast at det ved forskrift eller enkeltvedtak kan tillates uttak av vilt og lakse- og innlandsfisk bl.a. for å avverge skade på husdyr og tamrein, eller for å ivareta allmenne helse- og sikkerhetshensyn eller andre offentlige interesser av vesentlig betydning. Vedtak om uttak kan bare treffes hvis uttaket ikke truer bestandens overlevelse og formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte.

Om skadefelling

Skadefelling er en skademotivert felling av enkeltindivider av rovvilt for å stanse eller forhindre en skadesituasjon. Skadefelling skal ikke brukes for å redusere bestandens utbredelse eller størrelse. På lik linje med alt uttak av rovvilt er det et vilkår å vurdere om andre tiltak vil ha tilfredsstillende effekt for å stanse eller forebygge skade, og at uttaket ikke vil være til skade for bestandens overlevelse. Hvilke andre tiltak som vurderes vil være avhengig av type situasjon hvor felling kan være aktuelt, f. eks. tidlig nedsanking av tamdyr, beite innenfor rovdyravvisende gjerder eller tiltak

for å prøve å endre en uønsket atferd gjennom blant annet skremmeforsøk. Skadefelling skal unngås dersom andre løsninger kan redusere eller eliminere det aktuelle problemet.

Om genetisk verdifulle individer:

Stortinget har ved behandlingen av Stortingsmelding 21 (2015-2016) "*Ulv i norsk natur - bestandsmål for ulv og ulvesone*" lagt nærmere føringer for forvaltningen av ulv i Norge. Forvaltning av genetisk verdifulle individer er omtalt i meldingens kapittel 2.6, 3.3 og 3.5. Den felles retningslinjen for forvaltning av genetisk verdifulle individer av ulv i den skandinaviske ulvepopulasjonen fra 2012, er gjengitt i sin helhet i meldingens kapittel 2.6.

Om arealdifferensiering i rovviltregionene:

Av rovviltforliket i 2011 fremgår det at soneinndelingen må forvaltes tydelig. Det vil si at det skal være tydelige forvaltningsmessige forskjeller i henholdsvis prioriterte rovviltområder og prioriterte beiteområder. Rovviltet gis tydelig prioritet innenfor rovviltprioriterte områder. Det skal praktiseres en høy terskel for tillatelse til uttak av rovvilt i slike områder. Tilsvarende skal det være en lav terskel utenfor prioriterte rovviltområder hvor felling er det hovedsakelige skadeforebyggende tiltaket.

Regional forvaltning:

Region 4 (Oslo, Akershus og Østfold) skal sammen med region 5 (Hedmark) ha 4-6 årlige ynglinger av ulv, hvorav 3 skal ha skjedd i revir som i sin helhet ligger i Norge, jf. rovviltforskriften § 4 e. Den todelte målsettingen som formålsparagrafen i rovviltforskriften setter, er søkt oppnådd gjennom forvaltningsplanene for rovvilt i de to regionene, jf. rovviltforskriften § 6. Her er det definert hvor beitedyr og rovvilt har prioritet.

Miljørettslige prinsipper

Offentlige avgjørelser som kan få følger for naturmangfoldet skal så langt det er rimelig bygge på vitenskapelig kunnskap om arters bestandssituasjon samt effekt av påvirkning, jf. naturmangfoldloven § 8. Direktoratet vil vise til beskrivelsen av det Nasjonale overvåkningsprogrammet for rovvilt i kommentarene til rovviltforskriften § 3. Rovdata har ansvaret for formidling, drift og utvikling av Det nasjonale overvåkningsprogrammet for rovvilt. Rovdata er den sentrale leverandør av data om status og utvikling i rovviltbestandene til alle forvaltningsledd.

Føre-var-prinsippet, jf. naturmangfoldloven § 9, kommer til bruk i situasjoner hvor en ikke har tilstrekkelig kunnskap tilgjengelig, jf. § 8. Etter direktoratets syn bør føre-var-prinsippet tillegges noe vekt i denne saken. Det at et genetisk verdifullt individ er registrert i reviret der skaden er registrert er av betydning for saken.

Det foreligger betydelig kunnskap om den samlede belastningen ulvebestanden blir utsatt for, jf. naturmangfoldloven § 10. Ulvebestanden er ikke begrenset av tilgjengelig areal. Utover enkelte påkjørsler, naturlig dødelighet og ulovlige felling er avgangen av ulv i Norge hovedsakelig gjennom lisensfelling og skadefelling.

Bestandsmålet er gitt i tallet på årlige ynglinger. Rovdata har 2. juni 2020 publisert endelig bestandsstatus for ulv i Skandinavia for vinteren 2019/2020. Det er registrert i alt 45 familiegrupper i Skandinavia, hvorav 6 helnorske og 5 familiegrupper i grenserevir. Det er videre registrert 26 revirmarkerende par, hvorav 5 i Norge og 4 i grenseoverskridende revir. Dette er samlet sett en økning på 3 familiegrupper og revirmarkerende par i forhold til det som ble registrert forrige

sesong. Det er ved siste inventering også en større relativ andel av familiegrupper, noe som tilsier at antallet individer i bestanden har økt siden forrige sesong.

Bestandsrapporten angir at det er registrert 6 helnorske ynglinger og 5 ynglinger i grenserevir. Alle revir er registrert i tilknytning til norsk ulvesone. Det beregnede antall ynglinger i Norge er 8,5 ynglinger inkludert grenserevir, noe som er over det nasjonalt fastsatte bestandsmålet på 4-6 årlige ynglinger i Norge, hvorav minst 3 helnorske ynglinger. Det ble registrert 8 ynglinger i Norge registreringssesongen 2018/2019.

Miljødirektoratet sin vurdering

Miljødirektoratet skal i vurderingen av klagesaken se til Fylkesmannen i Innlandet i sin behandling av saken og vurdere om behandlingen er innenfor gjeldende politiske og forvaltningsmessige føringer, samt i tråd med naturmangfoldloven § 18 og rovviltforskriften § 9, som er Fylkesmannens rettslige ramme for avgjørelsen.

Miljødirektoratet konstaterer at Bondelaget i Hedmark og Naturbruksalliansen har rettslig klageinteresse i saken, og at klagene er fremsatt i rett tid.

Ved vurdering av om det skal gis tillatelse til skadefelling skal fylkesmannen vektlegge sentrale politiske føringene, samt føringer gitt i den regionale forvaltningsplanen, og drøfte de opplistede skjønnskriteriene i rovviltforskriftens § 9 i forhold til den aktuelle skadesituasjonen. Direktoratet tiltrer Fylkesmannen i Innlandet sine vurderinger av saken.

Forvaltningsområdet for ulv

Både Bondelaget og Naturbruksalliansen påpeker at den aktuelle skaden har skjedd i beiteprioritert område, der beitedyr skal ha prioritet, og mener at dette må medføre at ulvene i området tillates felt. Fylkesmannen i Innlandet har i sin behandling av klagene påpekt at området er innenfor blå sone i forvaltningsplanen for rovvilt i region 5 Hedmark.

Miljødirektoratet viser til det aktuelle revirmarkerende paret i Deisjø-reviret, benytter arealer både innenfor og utenfor ulvesonen slik den er definert av Stortinget. Det at forvaltningsgrensen følger en administrativ grense og ikke en naturlig revirgrense for ulv, medfører at en vil kunne få revir som er dels innenfor og dels utenfor ulvesonen. Det at områdebruken til ulveparet er dels innenfor og dels utenfor ulvesonen er typisk for området, og er også registrert ved tidligere etableringer av ulv i området. I forbindelse med forrige vinters lisensfelling av ulv ble reviret omtalt og unntatt fra lisensfelling både i vedtaket gjeldende utenfor og i vedtaket gjeldende innenfor ulvesonen.

Skadeomfang og skadepotensial

Tradisjonelt er utfordringene med tap av husdyr til ulv størst dersom ulv kommer inn i områder der det er sluppet sau på utmarksbeite. Det er relativt sjelden at det påvises at ulv dreper storfe, den aktuelle kalven er p.t. eneste påviste tilfelle av skade fra ulv på storfe inneværende år. I 2019 ble det ikke påvist tap av storfe til ulv i Norge. Det er videre verdt å merke seg at den aktuelle kalven heller ikke var drept av ulv, men at den var påført så store skader at den ble avlivet etter å ha blitt vurdert av veterinær. Direktoratet tiltrer Fylkesmannens vurdering der det fremgår at de kjente skadesituasjonene så langt ikke gir grunnlag for å mene at Deisjø-paret utmerker seg spesielt som mer aggressive mot storfe enn andre ulver.

Det slippes ikke sau på utmark i det aktuelle området, men det er flere storfe flokker som holdes på utmarksbeite både innenfor og utenfor ulvesonen, i Deisjøen reviret.

Andre forebyggende tiltak

Dyrene i den aktuelle storfeflokken er, for å forsøke å forhindre videre tap av dyr, sanket ned til inngjerdet beite. Fylkesmannen i Innlandet har gitt tilskudd fra FKT-ordningen for å kompensere for ulemper/ekstra arbeid med å ta dyrene heim tidligere enn planlagt.

Hjemmel for å ivareta genetisk verdifullt individ

Bondelaget etterlyser hjemmelsgrunnlag for å vurdere genetisk verdifulle individer av ulv ulikt fra andre individ. Det at det skal tas hensynet til genetikk følger av Naturmangfoldloven § 5. Vi viser til Meld. St. 21. (2015-2016) kap. 2.6. for nærmere informasjon om de gjeldende føringene for forvaltning av genetisk verdifulle individer av ulv.

Konklusjon

Miljødirektoratet finner at Fylkesmannen i Innlandet sitt vedtak av 12. juli 2020 er i tråd med gjeldende lovverk. Miljødirektoratet finner ikke grunnlag for å omgjøre Fylkesmannens vedtak.

Vedtak

Miljødirektoratet opprettholder Fylkesmannen i Innlandet sitt vedtak datert 12. juli 2020, jf. forvaltningsloven § 34 fjerde ledd.

Direktoratets vedtak er endelig og kan ikke påklages, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

Hilsen

Miljødirektoratet

Dette dokumentet er elektronisk godkjent

Ivar Myklebust
avdelingsdirektør

Knut Morten Vangen
seksjonsleder

Tenk miljø - velg digital postkasse fra e-Boks eller Digipost på www.norge.no.

Kopi til:

Fylkesmannen i Innlandet	Postboks 987	2604	LILLEHAMMER
Rovviltnemnda i region 5	c/o Fylkesmannen i Innlandet, Postboks 987	2604	LILLEHAMMER
Klima- og miljødepartementet	Postboks 8013 Dep	0030	OSLO
Landbruks- og matdepartementet	Postboks 8007 Dep	0030	OSLO
Mattilsynet	Postboks 383	2381	Brumunddal